

Helga Zepp-LaRouche: Motsætningernes sammenfald – Morgendagens verden. Schiller Instituttets Internationale konference, 30. juni, 2018, Tyskland

Hvis alle europæiske nationer ville gå sammen med Kina, Indien, Japan og også USA og gøre alt dette sammen med de afrikanske stater, der ønsker at blive en del af et sådant forceret program, og annoncere det som en fælles forpligtelse, kunne vi vende flygtningekrisen omkring. Men denne fremgangsmåde kræver en passioneret kærlighed til menneskeheden; præcis, som premierminister Abiy Ahmed fra Etiopien for nylig sagde under et masse møde med en halv million mennesker, kort tid, før han blev udsat for et attentatforsøg; han sagde, »Den eneste måde at gå fremefter på, væk fra al denne historie, er tilgivelse og kærlighed. Hævn er for de svage. Og fordi etiopiere ikke er svage, har vi ikke bug for hævn. Vi vil vinde med kærlighed«.

Så lad os handle ligeså. Verden befinder sig i en utrolig oprørstilstand. Det er meget kompliceret, og jeg mener ikke, at problemerne vil blive løst ved at have en zillion delvise løsninger. Vi har brug for et højere fornuftsgrundlag, som vil forene hele menneskeheden. Jeg mener, vi har nået vejs ende for en epoke, enden på geopolitik. Og vi må nå frem til det Nye Paradigme, hvor vi tænker i banerne for coincidentia oppositorum; det, Xi Jinping har kaldt et »fællesskab for menneskehedens fælles fremtid«. Hvis Europa er villig til at

overleve, vil vi organisere de europæiske lande til at gå med i denne indsats.

Download (PDF, Unknown)

Xi Jinping påkalder ånden fra Konfutse for SCO's skabelse af en 'verden med varig fred'

10. juni, 2018 – I Xi Jinpings åbningsbemærkninger til banketten, hvor han bød delegationerne til Shanghai Samarbejdsorganisationens topmøde i Kina velkommen, vendte Xi sig mod Konfutse som kilde til de dybtgående og poetiske koncepter, der er nødvendige for at afstikke retningen for SCO's – og verdens – aktiviteter. Efter at fastslå, at det var en glæde at modtage hans gæster i Qingdao, Shandong-provinsen, sagde Xi, som det rapporteres af *Xinhua*:

»Shandong er Konfutses hjemprovins og konfucianismens fødested. Konfucianisme, der er en integreret del af den kinesiske civilisation, mener, at 'en retfærdig sag bør forfølges for det almene vel', og den er fortalende for harmoni, enhed og et fælles samfund for alle nationer, sagde Xi til gæsterne. Konfucianismens understregning af enhed og harmoni har meget til fælles med Shanghai-ånden[1], nemlig gensidig

tillid, gensidig fordel, ligeværdighed, rådslagning, respekt for forskellige civilisationer og forfølgelse af fælles udvikling, sagde han. 'Shanghai-åndens fokus på at søge fælles fodslag samtidig med, at man sætter forskelligheder i baggrunden og forfølger gensidigt fordelagtigt samarbejde, har vundet udbredt, international opbakning og støtte', sagde den kinesiske præsident.«

Senere, i sine officielle bemærkninger til topmødet, med titlen, »Bær Shanghai-ånden fremad for at opbygge et fællesskab for en fælles fremtid«, indledte præsident Xi sine bemærkninger med følgende:

»I denne vidunderlige juni måned er det mig en fornøjelse at byde jer alle velkommen til den pittoreske by Qingdao, til det 18. møde i Shanghai Samarbejdsorganisationens Medlemsstaters Lederråd. For mere end 2.500 år siden havde Konfutse, den store, kinesiske filosof, dette at sige: 'Hvilken fryd at venner kommer langvejs fra!' Det er derfor af særlig betydning, at jeg er vært for distingverede gæster i Shandong, Konfutses hjemprovins, til et topmøde, som vil kortlægge SCO's fremtidige kurs.«

I den samme tale påkaldte Xi ligeledes ideerne hos Mencius, en elev af Konfutse:

»Mencius, en anden kinesisk filosof fra gammel tid, observerede rammende, 'Når Konfutse ser ned fra toppen af Dongshan-bjerget, ser han det lokale kongerige Lu; når han ser ned fra toppen af Tai-bjerget, ser han hele landet.' I en tid, hvor verden undergår stor udvikling, transformation og tilpasning, må vi sigte højt og skue langt og holde trit med både verdens og vor tids underliggende tendens, for at arbejde for mere fremskridt for den menneskelige civilisation.«

Foto: Kinas præsident Xi Jinping taler til SCO's topmøde i Qingdao, Kina.

[1] Dvs., kerneværdierne for Shanghai

Harmonien mellem konfuciansk og vestlig filosofi: Mod økumenisk enhed mellem Øst og Vest. Lektion 5 i LaRouchePAC's Undervisningsserie 2018, »Hvad er det Nye Paradigme?«, 31. marts, 2018

Det er generelt tilfældet, at folk i både Østen og Vesten ofte har accepteret ideen om, at der findes en eller anden fundamental forskel mellem den kinesiske tankegang og den vestlige tankegang, og at dette er et uoverstigeligt svælg. Som Rudyard Kipling, den britiske imperialist, grundlæggende set sagde, »Øst er Øst, og Vest er Vest, og aldrig skal de tvende mødes«. Som jeg altid har sagt, så er dette ikke en konstatering af fakta, men er derimod en politik – dette er den britiske imperiepolitik, der sørger for, at der eksisterer en opdeling, for det er gennem at holde verden opdelt, at de kan fortsætte med at herske imperialt over de opdeltte nationer.

Men vi har altså, både her i USA og i Vesten og i Kina, at

folk accepterer denne idé om, at der skulle være en eller anden fundamentalt anderledes tankegang. Der er selvfølgelig forskellige karaktertræk i vestlig kultur og i kinesisk kultur – det er der ingen tvivl om. Men folk, der fremfører dette som et argument, er tilbøjelige til at sige, at deres side er den overlegne, og de andres side er underlegen; og dette ser man for øvrigt i Kina såvel som her.

Det, jeg vil gøre i dag, er grundlæggende set at tilbagevise denne opfattelse og forsøge at vise, at det, der er fundamentalt for mennesker overalt, er kampen mellem en humanistisk opfattelse af mennesket og så den oligarkiske anskuelse af mennesket som i heldigste fald en eller anden slags avanceret dyr; og at dette er arten af hele den vestlige kulturs historie og af hele den kinesiske kulturs historie.

Download (PDF, Unknown)

**»Den Nye Silkevej er en ny
model
for internationale**

relationer«
Hovedtale af Helga Zepp-
LaRouche
på Schiller Institut
konference,
25.-26. nov., 2017,
Frankfurt, Tyskland:
»At opfylde menneskehedens
drøm«

»Jeg mener, at den Nye Silkevej er et typisk eksempel på en idé, hvis tid er kommet; og når en idé på denne måde først er ved at blive en materialistisk virkelighed, bliver den til en fysisk kraft i universet. Jeg har personligt haft mulighed for at se udviklingen af denne idé, der på mange måder reelt set begyndte med dette store menneske – min ægtemand, Lyndon LaRouche; der, for mange årtier siden – for næsten et halvt århundrede siden – fik ideen om en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden. Dette blev dernæst mere manifest i 1970'erne, '80erne og især i 1991, da Sovjetunionen opløstes, og hvor denne idé om at skabe en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden blev meget fremtrædende.«

Download (PDF, Unknown)

Arven efter Friedrich Schiller og Schiller Institutet i Xis Nye Silkevejs konfutsianske koncept i dag. Helga Zepp-LaRouches tale til Schiller Institutets Venners Valgmøde i København, 10. nov., 2017

Så der er mange punkter, hvor vi kan sige, »Lad os gå tilbage til vore bedste traditioner, og så vil vi finde ud af, at Europas klassiske perioder, og Kinas konfutsianske tradition og andre landes klassiske perioder virkelig skaber grundlaget for en ny renæssance.

Jeg mener, vi befinder os ved et utroligt, historisk øjeblik, og vi bør erindre os Friedrich Schillers ord, »Et stort øjeblik bør ikke finde et lille folk«. Så lad os forsøge at løfte vort folk op til at tænke stort, tænke smukt, blive skønne sjæle, skabe grundlaget for, at alle børn kan få mulighed for at blive genier. Og at det ligger inden for vores viljes mulighed at gøre det, og derfor er Toms kampagne og de andre medlemmer af Schiller Institutet så absolut vigtig, og at vi bør være glade for, at Schiller Institutet eksisterer i Danmark og skaber en mulighed for alle danskere til at gå med i dette utrolige, historiske øjeblik og skabe en bedre verden for os alle.

Hvorfor »Schiller Instituttet«?

Om Konfutses og Schillers
æstetiske opdragelse af
mennesket.

Helga Zepp-LaRouches budskab
i anledning
af Schillers fødselsdag 10.
nov., 2017

Tom Gillesberg: ... Hvis Schiller var her i dag, hvad mener du så, han ville bidrage med, og hvad kan vi bruge Schiller til i dag?

Helga Zepp-LaRouche: Jeg mener, at Schiller ville være meget glad, for grunden til, at Schiller Instituttet

hedder Schiller Instituttet ... jeg har altid ment, at Friedrich Schillers menneskebillede var det mest ædle: Ideen om, at alle mennesker kan blive skønne sjæle.

Leder, Schiller Instituttet og LaRouche PAC, 11. nov., 2017 – Følgende er et svar, Helga Zepp-LaRouche gav på et spørgsmål, stillet af formand for Schiller Instituttet i Danmark, Tom Gillesberg, under diskussionen, der fulgte efter Helgas briefing til Schiller Instituttets Venners valgarrangement i København, 10. nov.

Hendes svar udgør hendes lykønskingsbudskab til festlighederne 11. nov. i anledning af Schillers fødselsdag.

Tom Gillesberg: Da vi begyndte mødet, Helga, kommenterede jeg det faktum, at det i dag er Friedrich Schillers fødselsdag [10. nov. 1759 – 9. maj 1805]. Så jeg mener, det er meget passende at tænke over dette. Og jeg vil gerne spørge dig, Helga: Hvis Schiller var her i dag, hvad mener du så, han ville bidrage med, og hvad kan vi bruge Schiller til i dag?

Helga Zepp-LaRouche: Jeg mener, at Schiller ville være meget glad, for grunden til, at Schiller Instituttet hedder Schiller Instituttet – jeg kunne have en indsats for at etablere en bedre relation mellem relationer; jeg kunne have fundet en anden tænker: Leibniz, Cusanus, der er mange, der har gjort utrolige ting. Men jeg har altid ment, at Friedrich Schillers menneskebillede var det mest ædle: Ideen om, at alle mennesker kan blive skønne sjæle.

Som jeg for nylig skitserede i en tale, jeg holdt i New York, så er ligheden mellem konfutsiansk æstetisk opdragelse og Friedrich Schillers æstetiske opdragelse, forbløffende stor. Konfutse, der trods alt levede for 2.500 år siden, og Friedrich Schiller, der levede for over 200 år siden, kom

imidlertid begge på den samme idé. Nemlig, at ethvert menneske har potentialet til ubegrænset selv-fuldkommengørelse; til at blive et geni. Og Schillers definition af geni var en skøn sjæl. Hermed mente Schiller, at man finder frihed i nødvendighed, og man gør sin pligt med passion. Ikke som én, der følger Kant, og som siger, »jeg må gøre min pligt« og ser rasende ud, og man er moralsk, men man hader det. Men derimod, at man glæder sig over at gøre det gode.

Jeg finder, at Xi Jinping er i besiddelse af denne egenskab. Jeg har studeret ham, studeret hans taler, hans bog med taler, *The Governance of China*, som I bør læse, som er udgivet dér; men man kan også finde alle hans taler på Google. Jeg kom til den konklusion, at han er en filosof; at han er et konfutsiansk renæssancemenneske. Og jeg mener, at Schiller ville have været utrolig glad over, at et sådant menneske er statsoverhoved, og at han har strømlinet hele det kinesiske samfund i overensstemmelse med disse ideer.

Jeg er meget optimistisk med hensyn til dette. Jeg mener, den vestlige propaganda er selvfølgelig flippet ud som bare pokker. De siger, »Åh! Xi Jinping er en ny Mao Zedong, endda en ny Stalin. Han koncentrerer al denne magt i sine egne hænder.«

Men undersøger man dette, ser man, at det ikke er tilfældet. Vist er det et meget centraliseret system, men det er et meritokrati; det er helliget folkets almene velfærd, og ikke kun det kinesiske folks, men udtrykkeligt også alle de deltagene landes [i Bælte & Vej]. Så jeg mener, Schiller ville genkende denne idé med at have en vision om en bedre verden, for, når man læser hans Æstetiske Breve, siger han: Man må give sine samtidige mennesker det, de har brug for, og ikke det, de begærer.[1] Man må være en tjener for sit århundrede, men ikke dets slave. Og andre, lignende begreber. Jeg mener, man må have en vision for, hvor man ønsker, menneskeheden skal være i fremtiden.

Det er ideen om, at den menneskelige art har muligheden for at blive forædlet, og dette var en udbredt idé hos Konfutse, og det var ligeledes absolut Friedrich Schillers idé.

Jeg mener, at dette er to meget gode udgangspunkter for at starte en debat om, hvad der er galt med den nuværende liberalistiske kultur, hvor »alt er tilladt«. [i modsætning til] ideen om, at kunst må være skøn. For kun, hvis kunst er skøn, kan den bevæge hjertet og forædle mennesket. Jeg mener, vi har et presserende behov for dette, for, ser man på vore samtidige mennesker, så har de et presserende behov for en æstetisk opdragelse. Og jeg mener, at det er, hvad Schiller Instituttet forsøger at gøre, og man kan ikke nægte, at det, vi hørte i begyndelsen, denne arie, der blev sunget [af Lena Malkki], er skønnere end det, man kan høre af Madonna. Hun er faktisk det modsatte af det, hendes navn siger; men det vil jeg overlade til jeres bedømmelse.

[1] Se også: »[Vi behøver Schillers Æstetiske Breve i dag](#)«, af Feride Istogu Gillesberg.

Helga Zepp-LaRouche taler for forum i Kinas største forlag

24. maj, 2017 – I en tale for et publikum på mellem 100 og 200 mennesker i forlaget Phoenix Press Publishing Groups hovedkvarter i Nanjing, Kina, gav Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets præsident, en tilbagemelding om sin deltagelse i Bælt & Vej Forum i Beijing.

»Bælt & Vej har indsprøjtet optimisme i mange lande«, sagde Zepp-LaRouche, »og dette momentum kan ikke standses«, men at bringe det til at bære den fulde frugt »bliver ikke let«.

Umiddelbart efter topmødet, fortsatte hun, optrappedes angrebene mod Bælt & Vej, kombineret med angreb mod præsident Trump, der havde sendt en delegation på højt niveau til BV-topmødet. »Angrebene var baseret på de absurde anklager om aftalt spil med Rusland i valget«, sagde hun.

»Efter den Kolde Krig, ønskede briterne og deres amerikanske allierede at skabe en unipolær verden«, sagde hun. »Og i deres bestræbelser herpå, har de ødelagt Mellemøsten og efterladt det i ruiner.« Dette fremskyndede flygtningekrisen, den generelle reaktion imod »globalisering« og fremvæksten af højrefløjsbevægelser. »Bælt & Vej«, sagde hun, »vil virkeliggøre skabelsen af Verdenslandbroen, som vil forbinde alle kontinenter. Dette er noget, vi har kæmpet for i over 40 år«, sagde hun.

Dernæst beskrev hun den kamp, som hun og hendes mand, Lyndon H. LaRouche, jr., har ført for at bygge en ny, økonomisk verdensorden: LaRouches forslag om en International Udviklingsbank, kampen for den afrikanske udviklingsplan og det latinamerikanske initiativ med samme formål, med samarbejdet med den mexicanske præsident, José López Portillo [1976-82], samt de hundredevis af seminarer på fem kontinenter, som Schiller Instituttet har afholdt, med krav om en Bælt & Vej-udvikling.

»Transformeringen af Bælt & Vej til at blive til en Verdenslandbro vil for første gang rent politisk virkeliggøre en reel fremtid for alle mennesker, der lever på denne planet, og vil etablere former for regeringsførelse for verden.« Men, for fuldt ud at realisere dette, sagde hun, »må man også studere min mands ideer med hensyn til spørgsmålet om økonomi«.

Fr. Zepp-LaRouche gennemgik dernæst de altafgørende kulturelle aspekter af Bælt & Vej og behovet for, at alle de forskellige kulturer bringer alle deres bedste præstationer frem, med det formål at bruge disse til at skabe en dialog mellem kulturer

blandt nationerne i Bælt & Vej. Dernæst gennemgik hun betydningen af Friedrich Schiller i tysk og vestlig kultur, og betydningen af Konfucius i kinesisk kultur, idet hun foretog en konkret sammenligning mellem Schillers og Konfucius' værker, hvor hun viste den nære lighed i disse to, store tænkeres ideer, der var skilt af næsten 2000 år.

Efter fr. Zepp-LaRouche havde Bill Jones, chef for *EIR's* Washington-kontor, en fremlæggelse, hvor han viste en power point-præsentation, der beskrev LaRouche-organisationens kamp fra tidspunktet for Nixons ophævelse af Bretton Woods-systemet. Han beskrev Romklubbens angreb i 1970'erne og udgivelsen af bogen »Grænser for vækst«, der havde til hensigt at transformere en fremskridtskultur til en dødskultur, med den internationale indsats for Økonomisk Nulvækst og Befolknings-nulvækst. Han skitserede Lyndon LaRouches og LaRouche-organisationens reaktion på Nulvækst-bevægelsen, LaRouches krav om den Internationale Udviklingsbank (IUB) og det efterfølgende krav om IUB og en Ny, økonomisk Verdensorden ved den Alliancefri Bevægelses Colombo-møde i 1976, og gennem Guyanas udenrigsminister, Fred Willis, i FN's Generalforsamling.

Jones beskrev den kamp, som LaRouche førte for at bringe præsident Ronald Reagan, der havde vedtaget LaRouches idé om Strategic Defense Initiative, SDI (Det strategiske Forsvarsinitiativ) som et fredsforslag sammen med Sovjetunionen, ind i en arbejdsrelation med de progressive ledere i udviklingssektoren, såsom den mexicanske præsident López Portillo og den indiske premierminister Indira Gandhi. Disse bestræbelser førte dernæst til en reaktion fra vicepræsident George H.W. Bush, der intrigerede for at få LaRouche og flere af hans medarbejdere fængslet på falske anklager. Valget af præsident Bill Clinton bragte LaRouche ud af fængsel og tilbage i en rådgivende rolle, med præsident Clintons forsøg, om end mislykket, på at gå i retning af en ny finansarkitektur. Skabelsen af Bælt & Vej-initiativet (BVI) og

Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) repræsenterer således den type strukturer, som LaRouche og hans bevægelse har forsøgt at frembringe i over fire årtier, forklarede Jones.

Dernæst fulgte professor Bao Shixiu, professor i militærvidenskab, der skitserede Bælt & Vejs strategiske betydning for Kina og viste, hvordan det vil gøre det muligt for landet at overvinde de traditionelle vanskeligheder, det har haft med andre lande, inklusive Indien og Japan. Professor Bao understregede LaRouche-parrets skelsættende rolle med at bringe dette initiativ frem i forreste front, og Lyndon og Helga LaRouches fortsatte kamp for at overvinde modstanden mod det, fra finanseliten i London og New York. Professor Bao fremlagde også både Bælt & Vejs økonomiske og strategiske implikationer for Kina, som ville være med til at sikre et harmonisk klima i området og i verden, der igen ville gøre det muligt for Kina og alle andre lande at fortsat udvikle sig.

Tilhørerne viste stor interesse, især for Helga Zepp-LaRouches forslag om en dialog mellem kulturer og en større grad af interesse i Friedrich Schillers værker blandt personalet i Phoenix-forlaget, af hvilke nogle syntes at have fået et ret stort kendskab til den tyske kulturs værker.

Foto: Som præsident for Schiller Instituttet var Helga Zepp-LaRouche inviteret til at deltage i det netop afsluttede Bælt & Vej Forum i Beijing, den 14.-15. maj, hvor hun deltog i rundbordsdiskussioner mellem tænketanke. Her ses hun som tilhører under forummet.

»Øst og Vest: En dialog mellem storslåede kulturer« Af Helga Zepp-LaRouche

*Lige fra begyndelsen havde Schiller
Instituttet den idé, at vi måtte have en
retfærdig, ny økonomisk verdensorden;
men at det aldrig ville fungere, hvis det ikke
blev forbundet med en renæssance af
klassisk kultur.*

Det, jeg vil tale om, er ideen om den højeste menneskehed, det fælles filosofiske grundlag for vestlig og asiatisk kultur ... Præsident Xi Jinpings håbefulde vision for det, han altid kalder et fællesskab for menneskeheds fælles fremtid ... er blevet vedtaget som en resolution i FN's Sikkerhedsråd. ... Med dette koncept er et strategisk initiativ, som kan erstatte den krigsskabende geopolitik med idealet om en forenet menneskehed, sat på dagordenen

Download (PDF, Unknown)

Benjamin Franklin: Elev og tilhænger af Kina og

konfucianisme

4. april, 2017 – I anledning af 300-året for Benjamin Franklins fødsel (1706-1790), udgav professor Dave Wang fra St. Johns Universitet en undersøgelse af Franklins vidtgående studier af kinesisk filosofi og teknologi. I hans indledning lyder det, at »Franklins bestræbelser på at inddrage positive elementer fra kinesisk civilisation i udviklingen med at opbygge en amerikansk civilisation havde stor indflydelse i Franklins bidrag til dannelsen af amerikansk civilisation. Hans livslange korrespondance og diverse efterladte papirer viser, at han var indtaget i og forbløffet over kinesisk kultur. Han udforskede stort set ethvert aspekt af kinesisk civilisation, lige fra det spirituelle til det materielle. Han mente, at Kina var den ældste, og, ud fra lang erfaring, den viseste blandt nationer.«

Her følger nogle citater af Franklin, fra Wangs undersøgelse:

☒ * »Da han [Konfucius] så sit land nedsunket i fordærv, og at ondskab af enhver art triumferede, arbejdede han først hårdt på standspersoner; og, efter at han gennem sin doktrin havde vundet dem for dydens sag, fulgte almenheden ham i stort tal. Metoden har en vidunderlig indflydelse på menneskeheden.«

* »Dette er, hvad Konfucius forelagde for prinserne, for at instruere dem i, hvordan de skulle rette og afpudse først deres egen fornuft, og dernæst fornuften og personligheden hos alle deres undersåtter. Men for at skabe en større virkning, efter gradvist at være nedsteget fra hele imperiets vise adfærd og til forstandens fuldkommengørelse, stiger han, med de samme, gradvise trin, atter op fra den oplyste forstand og til hele imperiets lykkelige tilstand.«

Franklins studier af kinesisk teknologi omfattede:

* silkeindustrien, som han promoverede i Philadelphia efter omhyggelige studier af de kinesiske metoder, inklusive

nødvendigheden af omhyggeligt at beskære morbærtræerne, som silkeormene spiser;

* den praksis at opdele store skibes last i separate kamre gennem skillevægge, der var omhyggeligt tætnede;

* metoden med at opvarme huse gennem fliser, der blev opvarmet nedefra.

Se også: Specialartikel af EIR's Mike Billington, ekspert i kinesisk konfuciansk filosofi:

»Xi Jinpings Nye Silkevej: En genoplivelse af konfuciansk kultur«

Dave Wangs artikel: <http://www.resetdoc.org/story/00000000503>

Foto: Kinesisk nytår, Benjamin Franklin og Konfucius.

USA's Udenrigsministerium bekræfter topmøde mellem Trump og Xi Jinping i næste uge

29. mrs., 2017 – USA's Udenrigsministerium har nu officielt meddelt, at et møde mellem præsidenterne Trump og Xi Jinping vil finde sted den 6.-7. april. Dette blev meddelt i en officiel telefonisk briefing til pressen i går. Udenrigsminister Rex Tillerson vil deltage, hvilket faktisk var meddelelsens indhold.

Den kinesiske, engelsksprogede CCTV-station bragte ligeledes en meddelelse om topmødet i dag, i forbindelse med promovering af et umiddelbart forestående interview med den amerikanske transportminister, Elaine Chow. CCTC understregede, at fr. Chow er en af de mest indflydelsesrige amerikanere af asiatisk oprindelse, og at hun vil være centralt placeret i planer for infrastrukturinvesteringer – som kunne involvere kinesisk deltagelse.

Mange artikler om amerikansk-kinesisk samarbejde om Bælt & Vej-initiativet, og om en genopbygning af USA's økonomiske infrastruktur, dukker op i kinesisk, engelsksproget presse. En slående artikel på CCTV's site begynder med at citere den store videnskabsmand og grundlægger af det Amerikanske System, Benjamin Franklins ekstraordinære respekt for konfucianisme.

»Den store opfinder og diplomat, Benjamin Franklin, grublede over en »amerikansk civilisation«, der ville være baseret på hans studier af kinesisk civilisation. Han formandede til konfucianismens dyder. I 1737 introducerede han til læserne af avisen Pennsylvania Gazette en serie noveller, 'Fra Konfucius' moral'. Han skrev, at konfuciansk filosofi var »den port, gennem hvilken man må gå for at komme til den højeste og mest perfekte visdom'.«

Med henvisning til en kilde i USA's Efterretningstjeneste rapporterede *South China Morning Post* om topmødet, at præsident Xi ikke vil gøre andre ophold i USA (dvs., ikke vil møde kongresmedlemmer). Artiklen kom også med spekulationer om, at den usædvanlige, officielle tavshed omkring topmødet betyder, at forberedelser af spørgsmål og mulige aftaler fortsætter helt frem til sidste øjeblik før mødet.

**Helga Zepp-LaRouche foreslår
en stor,
international konference til
udbredelse af
gensidig, vestlig-kinesisk
kulturforståelse.
Fra Schiller Institutets
konference i
Manhattan, New York, 4.
februar, 2017**

Denne tradition i europæisk filosofi, som vi kalder humanisme, er fuldstændig i opposition til liberalisme, og den er langt, langt mere i overensstemmelse med konfucianisme, end det generelt antages.

Problemet med vestlige bøger og vestlig universitetsuddannelse er, at det i meget lang tid har været optaget af de mennesker, der vandt krigene, af oligarkiet; af de mennesker, der forsøger at undertrykke denne kreativitet i befolkningen. Jeg mener, vi ville gøre den Anden Renæssance en meget stor tjeneste ved at arrangere et symposium, der skulle udarbejde disse paralleller i langt højere grad. Jeg mener, at dette faktisk er afgørende for forståelsen af folk fra de forskellige kulturer.

(Her følger først en opsummering af dr. Patrick Hos præsentation på konferencen, som efterfølges af Helga Zepp-LaRouches respons, inkl. et spændende forslag.)

Patrick Ho er leder af China Energy Fund, der er anerkendt i FN, og han har været en fremtrædende person i at bringe Bælt-og-Vej-politikken til FN, men også til den amerikanske befolkning. Dette er anden gang, han taler for Schiller Instituttets i løbet af den seneste to en halv måned. Første gang pointerede han, at han var glad for at tale for et publikum med forskellige slags amerikanere. Denne gang fokuserede han mere på de kulturelle aspekter; han sagde, at han ønskede at kommunikere, hvad det vil sige at være kineser ... »kinesisk-hed« ...; dens mere end 5000 år gamle historie. Han mente, at det, der definerede landet, var folkets kulturelle sammenhæng; fælles sprog; civilisationens kontinuitet. Han dækkede en meget lang periode, men fokuserede især på de tre 'bank på døren'; da Kina bankede på Vestens dør, og de reaktioner, de fik, gode og knap så gode; de tre perioder med Silkevejen – den ene i det andet århundrede f. Kr., da Zhang Qian rejste til Vesten; dernæst foretog admiral Zheng He rejser, hvor han nåede østkysten af Afrika og den arabiske verden i det 14. århundrede og bragte aspekter af vestlig kultur med tilbage (inkl. giraffer, som gjorde et stort indtryk!). Dette blev lukket ned. Dernæst, efter Det britiske Imperiums angreb i det 19. århundrede med to opiumkrige, besluttede kineserne at gå i gang med en vis modernisering, så de kunne bevare en nation. Han gennemgik hurtigt Sun Yat-sen; revolutionen i 1911; Nixons møde med Mao i 1972; Deng Xiopings »Socialisme med kinesisk karakter« i 1979; og Xi Jinpings Ét Bælte, én vej-initiativ.

I en anden del diskuterede han især relationen til Vesten gennem nogle jesuitermissionærers forsøg på at bringe kristendommen til Kina; igen gik det godt på et bestemt tidspunkt, men brød så sammen. Disse missionærer var i kontakt med Leibniz. *I Ching* havde en stor virkning på Leibniz: det binære system, som er basis for computersystemerne i moderne tid, og også DNA-koden.

Han satte kinesiske værdier i disse perioder op i kontrast til

vestlige synspunkter. For eksempel: vægt på det individuelle i Vesten som vigtige værdier, men som gav diverse problemer. Hvorimod vægten i Kina ligger på familie, sociale relationer, kultur.

Der var en hel del mere, det ikke giver mening at forsøge at opsummere, men det var del af en dialog mellem dr. Ho og Helga Zepp-LaRouche og publikum.

(Efter dr. Hos powerpoint-præsentation gav fr. Zepp-LaRouche et svar, der omfattede et vigtigt forslag.)

Helga Zepp-LaRouche: Dette er et meget spændende perspektiv, men jeg vil faktisk foreslå, Patrick, at vi arrangerer en stor begivenhed, måske en international konference, for jeg mener, at kendskab til kinesisk kultur, men også til vestlig kultur, faktisk ikke er tilstrækkelig kendt af den anden part.

Jeg var f.eks. en gang i Kina, og jeg søgte efter lærde (akademikere), der kendte Nicolaus Cusanus (Nikolaus von Kues), som er den vigtigste lærde person og store tænker fra det 15. århundredes Europa.[1] Jeg fandt en enkelt professor, der var bekendt med Nicolaus Cusanus. Dette er typisk, for det, du sagde om forskellen mellem vestlige værdier og kinesiske værdier, for jeg mener, at, på grund af den britiske indflydelse i universiteterne – i hele verden, men, mener jeg, også i Kina på et tidspunkt – så, mange gange, tager folk fejl af humanisme og liberalisme. Og det er virkelig ikke sandt.

Vi taler ikke om Aristoteles-traditionen. Vi taler ikke om visse traditioner i Europa, som dernæst førte til visse former for Oplysningstiden, den franske oplysningstid, den engelske oplysningstid, der, som du rigtigt sagde, er stærkt centreret om individets rolle og liberalisme og så fremdeles.

Men det er netop den tradition, der blev afvist af det, vi anser for at være den positive, præ-sokratiske tradition; Platon; Augustin; Cusanus; Kepler; Leibniz; Schiller; og inden for videnskab, Riemann; Einstein og ligesindede tænkere. Så der har foregået en langt større kamp i den europæiske traditions civilisation, end de fleste mennesker faktisk ved. Hele fremskridtet inden for videnskab, kultur og klassisk kultur kommer som følge af afvisningen af den liberalistiske tradition. Oligarkiet har benyttet sig af en bevidst krigsførelse i forsøg på at få folk væk fra ideen om menneskelig kreativitet.

Jeg og også nogle andre i Schiller Instituttet sammenlignede ideerne hos Konfucius og Mencius med visse ideer og filosoffer i vesten, og dér finder man langt større enhed. For eksempel har denne Nicolaus Cusanus, som jeg nævnte, ideer, der absolut stemmer overens med *Li* og ideen om *Ren* hos Confucius[2]; såsom, han har denne idé – hvis *Li* er »at gøre det rette på rette tid og rette sted [som dr. Ho tidligere havde nævnt], så har Nicolaus Cusanus denne idé om, at hvert mikrokosmiske element, hvert menneske, kun fuldt ud kan udvikles, hvis man bidrager til harmonien i det makrokosmiske element gennem at udvikle alle de andre mikrokosmiske elementer, og vice versa. Dette er præcis [ideen om] »win-win-samarbejde« blandt mennesker. Det er ideen, der lå til grund for den Westfalske Fred: denne fred er kun mulig, hvis man respekterer den andens interesse.

Og Leibniz var jo så lydhør over for kinesisk filosofi, fordi han selv var fortsættelsen af denne Nicolaus Cusanus, og Leibniz havde denne idé om, at hvert menneske er en monade (enhed); hvert menneske indeholder sit eget, skabende intellekt i universets helhed, og overensstemmelse er kun mulig, hvis der er en harmonisk udvikling af alle disse evner; og dette førte til [USA's] Uafhængighedserklæringen og 'stræben efter lykke', som ikke er »lykke« i betydningen held, men som netop er opfyldelsen, udviklingen, af alle

potentialer, der er indlejret i det menneskelige væsen. Så dette er altså indlejret i mennesket.[3]

Denne tradition i europæisk filosofi, som vi kalder humanisme, er fuldstændig i opposition til liberalisme, og den er langt, langt mere i overensstemmelse med konfucianisme, end det generelt antages.

Problemet med vestlige bøger og vestlig universitetsuddannelse er, at det i meget lang tid har været optaget af de mennesker, der vandt krigene, af oligarkiet; af de mennesker, der forsøger at undertrykke denne kreativitet i befolkningen. Jeg mener, vi ville gøre den Anden Renæssance en meget stor tjeneste ved at arrangere et symposium, der skulle udarbejde disse paralleller i langt højere grad. Jeg mener, at dette faktisk er afgørende for forståelsen af folk fra de forskellige kulturer.

Nicolaus Cusanus sagde, at, den eneste grund til, at folk fra forskellige kulturer kan forstå hinanden, er, at de hver frembringer videnskabsfolk og kunstnere, der udvikler universelle principper, som man kan videreformidle. Det er grunden til, at musikere fra forskellige nationer kan være i samme orkester; eller grunden til, at videnskabsfolk kommer til de samme konklusioner i en videnskabelig opdagelse, præcis, som man udviklede det binære system. Jeg mener, at der er langt flere skatte at finde både for Vesten ved at lære fra Kina, så vel som også, at det kinesiske folk forstår, ikke den liberale undervisning af historie og idéfilosofi, men ved virkelig at gå til de originale kilder, som de var, og som de var drivkraften bag Vestens fokus. Så dette er meget spændende, og jeg håber, vi kan arrangere noget langs disse retningslinjer. [applaus]

□(Video og engelsk udskrift af Helgas hovedtale vil snarest blive udlagt her på hjemmesiden).

Foto: Helga Zepp-LaRouche på Kinas kyst, »Den Eurasiske

Landbros Terminal Øst«, 1996.

[1] Se: Specialrapport: Helga Zepp-LaRouche:

»En hyldest til Nicolaus af Cusa; En dialog mellem kulturer«.

[2] Se: Temaartikel: »Xi Jinpings Nye Silkevej: En genoplivelse af konfuciansk kultur«.

[3] Se: Temaartikel: »Gottfried Leibniz – et fantastisk, optimistisk geni«.

Helga Zepp-LaRouche: Genopbyg verden i BRIKS-æraen Hovedtale ved Schiller Instituttets konference i Paris, 13.-14. juni

– For dette er ikke en akademisk konference. Dette er en reel indsats for at intervenere på et tidspunkt, hvor det er meget tydeligt, at de ledende institutioner i G7, for eksempel, og som netop har afholdt et topmøde, er totalt mislykkedes i at

løse disse for civilisationen eksistentielle farer.

Download (PDF, Unknown)

Se hele konferencen her.

Helga Zepp-LaRouche: Kinas politik for Ét bælte, én vej. Seminar i København den 27. apr. 2015 (dansk)

Mit dilemma stammer fra den kendsgerning, at jeg ... med det samme må fortælle jer ... , at verden er langt tættere på en ny, global krig, end de fleste mennesker har nogen anelse om. Denne nye politik for Den nye Silkevej ... , er den eneste politik til at undgå krig, der er til rådighed.

Download (PDF, Unknown)

Den Nye Silkevej: En genoplivelse af konfuciansk kultur. Af EIR's Konfucius- ekspert Mike Billington.

Ironisk nok er den nuværende renæssance, der finder sted i Kina, på afgørende vis influeret af den »interessernes harmoni«, der karakteriserede det oprindelige Amerikanske System for Politisk Økonomi, der blev introduceret til Kina af dets måske største landsmand, Sun Yat-sen (1866-1925), fader til Den republikanske Revolution i 1911, der væltede det kejserlige Qingdynasti og bragte Alexander Hamiltons Amerikanske System til Kina. Sørgeligt nok er dette Amerikanske System systematisk blevet ødelagt i Bush-familiens og Obamas Amerika, alt imens det er i live og har det godt i Kina.

Download (PDF, Unknown)

EIR: Konfucius i Kina i dag

LaRouche: En konfuciansk mentor.

Til slut vil jeg, som en kinesisk lærd, gerne hylde hr. LaRouche og hans hustru. Jeg ved, at forbindelserne mellem Kina og hr. LaRouche og hans hustru går 20 år tilbage, da et meget populært, kinesisk tidsskrift publicerede en artikel af hr. LaRouche. I denne artikel forudsagde hr. LaRouche, at Kina

måtte gøre noget mere på det tidspunkt; i modsat fald ville den kinesiske velstand overflyttes fra landbrugs-hovedområderne til kystområderne, og dernæst eksporteres til andre lande. Hr. LaRouche mindede os om, at der var meget dårlig tænkning i Kina på det tidspunkt: han sagde, at det ville være farligt for Kinas moralske system, og det ville være farligt, skadeligt for de mennesker, denne elite, der kan bestemme, hvad der er den rigtige retning for Kina som et stort land.

Download (PDF, Unknown)

Nicolaus Cusanus' mission: BRICS og en ny, international orden for menneskeheden.

Hovedtale af Helga Zepp-LaRouche.

Lyder det ikke som sund fornuft? Giver det ikke mening, at alle disse lande slutter sig sammen, overvinder fattigdom, overvinder sygdom, har en fælles fremtid ... at forsvare vores menneskehed imod alle farer og definere den næste fase og epoke i menneskets evolution ...?

Download (PDF, Unknown)

Helga Zepp-LaRouche: Hvordan tyskerne kan overvinde deres pessimisme: Vi behøver en folkelig mobilisering!

26. okt. 2014 – Der er ufejlbarlige, umiskendelige træk, som giver oplysning om, hvorvidt en regering fører en god politik eller ej: Når den overvejende del af befolkningen er tilfreds og optimistisk med hensyn til fremtiden, så opfylder regeringen tydeligvis sin opgave med at tjene det almene vel. Hvis de fleste mennesker derimod er pessimistiske med hensyn til muligheden for at kunne ændre og forbedre noget for fremtiden, så fører denne regering tydeligvis en dårlig politik. Målt med denne målestok, fører f.eks. Kinas og Indiens regeringer en fremragende politik, mens Europas regeringer fører en afgrundsdyb politik. I Tyskland har omkring 90 % af folk denne opfattelse: »Jamen, man kan jo alligevel ikke gøre noget.« Denne diffuse følelse af afmagt er sammensat af forskellige årsager, men her skal blot en fremhæves, og det er en opfattelse af en bevidst eller ubevidst diskrepans i mange spørgsmål, mellem de erklæringer, som politikerne kommer med offentligt med hensyn til deres planer og vigtigheden af en bestemt politik, og så den helt personlige erfaring, som den berørte person selv har af denne politiks virkning på ham.

Konfucius gav engang en fyrste følgende svar på et spørgsmål om, hvilke forventninger, mesteren havde til den, der skulle regere:

»Uden tvivl, at idéerne berigtiges. Når idéerne ikke berigtiges, så stemmer ordene ikke; stemmer ordene ikke, så

bliver arbejdet ikke sat i værk; sættes arbejdet ikke i værk, så trives hverken moral eller dygtighed; men hvis moral og dygtighed ikke trives, så rammer straffene ikke; rammer straffene ikke, så ved folket ikke, hvad de skal rette sig efter. Derfor drager den ædle omsorg for, at han absolut kan udtrykke sine idéer i ord, og at han absolut kan gøre sine ord til handlinger. Den ædle skjuler ikke, at der i hans ord er noget, som er i uorden. Det er det, alting kommer an på.« Konfucius, Lun Yi (3.13)

Et godt eksempel på denne problematik med idéerne, som ikke stemmer, er den amerikanske regerings reaktion på den underskrivelse af en traktat til etablering af den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), som fandt sted den 24. oktober, og hvor 21 asiatiske stater skrev under: Bangladesh, Brunei, Kina, Indien, Cambodja, Kasakhstan, Kuwait, Laos, Malajsien, Mongoliet, Myanmar, Nepal, Oman, Pakistan, Filippinerne, Katar, Singapore, Sri Lanka, Thailand, Usbekistan og Vietnam. Efter at den amerikanske udenrigsminister John Kerry på FN's generalforsamling, og på sin seneste rejse til Asien, udøvede maksimalt pres for at overtale Asiens regeringer til ikke at deltage i AIIB, erklærede den amerikanske finansminister Jacob Lew:

»Spørgsmålet er jo, om de følger de samme praksisser, som hjælper med at få nationaløkonomien til at vokse sig stærk og med et stabilt fundament?«

I virkeligheden drejer det sig imidlertid mindre om voksende nationaløkonomier, men derimod om, at AIIB, ligesom yderligere tre nye banker, som skal etableres – BRIKS' Nye Udviklingsbank, Shanghai-samarbejdsorganisationens (SCO) Udviklingsbank og en Bank for den Sydasiatiske Sammenslutning for Regionalt Samarbejde (SAARC) – trækker sig tilbage fra praksissen med »Washington konsensus«. Disse nye banker deltager ikke længere i kasinoøkonomien, men vil udelukkende kun udstede kredit til investeringer i realøkonomien. AIIB vil fortrinsvis finansiere projekter i den Nye Silkevej og den

Maritime Silkevej.

Kinas præsident Xi Jinping opsummerede det under stiftelsesceremonien:

»I Kina har vi et ordsprog: 'Hvis du vil være rig, byg først en vej.' Og jeg mener, at det er en meget levende beskrivelse af den store betydning, infrastruktur har for den økonomiske udvikling.«

Netop dette princip har Kina anvendt i en økonomisk udvikling uden fortilfælde, hvor det på tre årtier er lykkedes og skabe et økonomisk spring frem til noget, som det tog industrinationerne flere århundreder at nå frem til. Kina har ikke blot opbygget et netværk af fremragende byggede hovedveje, som USA og Europa blot kan drømme om, men landet er også blevet verdensførende inden for konstruktion af højhastighedsjernbaner og har derudover klaret springet til at blive et innovationssamfund og uddannet tusinder af studerende inden for højteknologi, hvor kun en håndfuld kvalificerer sig i USA og Europa.

Virkeligheden er den, at det transatlantiske finanssystem står umiddelbart foran et kæmpekrak, som vil få sammenbruddet af Lehman Brothers og AIG i 2008 til at se ud som de berømte »peanuts«. Ingen anden end Den internationale Betalingsbank, BIS, centralbankernes centralbank, advarer om det nye krak, som er fremkaldt af de mange, billige penge (pengetrykning) og de herigennem udløste bobler og den tøjlesløse adfærd. Den tidligere BIS-cheføkonom William White regner, i betragtning af stigningen (på 50 %) af den globale gældsbyrde, situationen for at være mere skrøbelig end i 2007.

I øjeblikket tyder alt på, at, som følge af Den europæiske Centralbanks stresstest af de europæiske banker, vil de såkaldte TBTF-banker – altså de banker, som er 'for store til at lade gå fallit' – blive endnu større, fordi de får mulighed for at overtage nogle af investeringerne fra de kommercielle

og regionale banker, såvel som sparekasser, som ikke vil bestå stresstesten. Det betyder, at enhver forlængelse af det nuværende, kriminelle finanssystem gennem de samme, fortsatte midler, som er pengetrykning, en brutal nedskæringspolitik og en omfordeling fra de fattige til de rige, vil resultere i endnu mere katastrofale trusler mod menneskeheden. Den totale disintegration af det transatlantiske finanssystem er uundgåelig. Allerede i 1974, altså tre år efter, at Nixon, gennem ophævelsen af de faste vekselkurser og frakoblingen af dollaren fra guldstandard, havde foretaget det sporskifte, som førte til den nuværende kasinoøkonomi, ledede Lyndon LaRouche en videnskabelig arbejdsgruppe, som kom til det resultat, at den allerede daværende, begyndende tendens med Den internationale Valutafonds og Verdensbankens betingelsespolitik over for udviklingslandene på længere sigt ville føre til et biologisk holocaust. LaRouche advarede dengang om, at man ikke ustraffet kunne sænke levestandarden dramatisk for hele kontinenter, uden at befordre udbrud af gamle og nye, smitsomme sygdomme, som fra et bestemt punkt at regne ville true hele menneskehedens overlevelse.

LaRouche har i de forløbne årtier gang på gang gentaget disse advarsler, blandt andet også under høringer i den amerikanske Kongres. Men også Verdenssundhedsorganisationen, WHO, offentliggjorde i 2001 en prognose, der sagde, at der endnu var et tidsvindue på ca. ti år til at tage initiativ til effektive forholdsregler mod spredning af gamle og nye epidemier og fremkomsten af antibiotikaresistente, sygdomsfremkaldende bakterier. Men som bekendt blev der hverken iværksat udviklingsprogrammer for at befri den såkaldte tredje verden fra fattigdom, eller investeret midler fra regeringer og farmaceutiske koncerner i den nødvendige forskning for at forstå faren for et biologisk holocaust, gennem en dybere forståelse af spørgsmålet om liv i biosfæren i det hele taget af, og for at forstå de forskellige organismers biokemiske interaktioner, som Vladimir Vernadskij således identificerede.

Hvis vi overhovedet skal gøre os håb om at inddæmme ebola-epidemien og forhindre, at den spredes over hele planeten, må der omgående etableres en international styringskomite, som koordinerer alle indsatser – og vel at mærke militære forsvarsindsatser mod biologisk krigsførelse, såvel som for inddæmning af smitsomme sygdomme. Der må etableres en luftbro til transport af sundhedspersonale, medicinsk udstyr og levnedsmidler til de vestafrikanske stater. Denne luftbro må, i betragtning af katastrofens omfang, værre større end luftbroen til Berlin efter Anden Verdenskrig. Gennem en kombination af denne luftbro og udsendelsen af hospitalsskibe fra alle lande, der har sådanne, må der så hurtigt som muligt stilles omkring 10.000 hospitalssengepladser på niveau 4 til rådighed på stedet. Og alle videnskabelige ressourcer fra den private industri, universiteter og militæret må omgående indgå i et internationalt samarbejde for at udvikle og på en sikker måde teste vacciner gennem et forceret program i stil med Manhattan-projektet.

Hvis vi skal forhindre, at en kombination af en verdensomspændende ebola-epidemi, det transatlantiske finanssystems sammenbrud – for slet ikke at tale om konsekvenserne af en spredning af IS-terrorismen, ikke blot i Mellemøsten, men i hele den strategiske situation – skal føre til et ukontrollerbart kaos og en ny, denne gang termonuklear, verdenskrig, så må vi sætte et fundamentalt paradigmeskift i gang.

På baggrund af dette udgør AIIB og de andre, nye banker i Asien ingen konkurrent til IMF, Verdensbanken eller Deutsche Bank, men de er derimod med sikkerhed en redningsbåd på det tidspunkt, hvor det transatlantiske Titanic går ned. Vi må holde op med at lade politikerne slippe af sted med deres ordskvalder, når vi i grunden godt ved, at de lyver eller blot forsøger at bringe finansoligarkiets geopolitiske interesser til torvs gennem behændige PR-tricks, som det var tilfældet i det citerede eksempel med Jacob Lew. Konfucius havde ret: Når

idéerne ikke stemmer – ikke er rigtige – bliver arbejdet ikke sat i værk, og det tjener hverken moral eller dygtighed.

For tyskernes yndlingsætning vedkommende – »Jamen, man kan jo alligevel ikke gøre noget« – gælder det:

For det første, så kan man meget udmærket forandre noget. Vi kan nemlig sørge for, at Tyskland samarbejder med BRIKS-staterne om opbygningen af den Nye Silkevej og hjælper med at besejre betingelserne for fattigdom, som er dér, hvor årsagen til udbruddet af denne livstruende pandemi skal findes.

Og for det andet: Hvis vi holder fast i denne pessimistiske anskuelse, så vil den blive til en selvopfyldende profeti, for så vil der muligvis snart virkelig ikke være nogen tilbage, som kan gøre noget!

Det første skridt må være at indrømme IMF's, Verdensbankens og finansoligarkiets mislykkede politik, og også vores egen, indre tankefordærvelse, som har bragt så mange af os dertil, at vi så længe har været passive tilskuere til dette kriminelle systems aktiviteter – og, i nogle tilfælde, har nydt godt af det.